

ЕЙМИ БЛУМ
НИЕ, ЩАСТЛИВЦИТЕ

ЕЙМИ БЛУМ

НИМЕ,
ЩАСТЛИВЦІНГІЕ

ЕКСЛИБРИС

НИЕ, ЩАСТЛИВЦИТЕ

© Ейми Блум, 2014

Превод © Паулина Мичева

Художник © Николай Пекарев

Печат Симолини 94

LUCKY US

Copyright © 2014 by Amy Bloom

All rights reserved.

This translation published by arrangement with Random House,
a division of Random House LLC.

Random House, an imprint and division of Random House LLC,
a Penguin Random House Company, New York.

Lucky Us is a work of fiction. All incidents and dialogue, and all characters with the exception of some well-known historical and public figures, are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Where real-life historical or public figures appear, the situations, incidents, and dialogues concerning those persons are entirely fictional and are not intended to depict actual events or to change the entirely fictional nature of the work. In all other respects, any resemblance to persons living or dead is entirely coincidental.

ISBN 978-619-7115-25-3

Всички права запазени.

Екслибрис™ 2016

На сестра ми Елѝн

ПЪРВА ЧАСТ
1939–1943

I'D KNOW YOU ANYWHERE¹

Жената на баща ми умря. Майка ми каза, че трябва да отидем при него и да видим дали там няма да има нещо за нас.

Потупа ме по носа с лъжичката за грейпфрут.

– Нещата са такива, каквито са. Баща ти ни обича повече, но си има друго семейство, друга жена и момиче, малко по-голямо от теб. Всички пари са на нейното семейство. Избърши си лицето.

Не познавах по-пряк човек от майка ми, в това отношение беше несравнима. Тя толкова дълго ми врата и ушите ми, че накрая направо лъснаха. Помогнахме си взаимно с роклите: нейната лилава рокля имаше страничен цип под мишницата, моята розова беше с мъчни за закопчаване копчета. Мама сплете косата ми на стегнати плитки и очите ми се дръпнаха като на японка. Сложи си лилавата шапка във форма на камбана и най-хубавите ръкавици и отиде отсреща при мистър Портман, за да вземе назаем колата му. Радвах се, че отиваме там, и си мислех, че ще е хубаво да си имам сестра. Не ми беше мъчно за смъртта на другата жена на баща ми.

¹ „Ще те позная навсякъде“, композиция на Джими Макхю и Джони Мърсър, 1940 г., изпълнявана от Франк Синатра. – *Б. пр.*

Чакахме го седмици наред. Мама седеше дълго сутрин пред прозореца, а по време на вечеря не спираше да пуши. Когато се прибираше вкъщи от работата си в „Хобсън“, беше в лошо настроение, дори и след като ѝ разтриех стъпалата. През целия юли се мотаех около къщата и си играех с пудела на мистър Портман в очакване да се появи колата на баща ми. Той обикновено идваше около два часа, в случай че този ден имаше „Беседа край камината“. Слушахме всички речи на президента Рузвелт заедно. Обичахме Франклин Делано Рузвелт. В неделите, когато идваше, баща ми носеше цигари „Лъки Страйк“ за майка ми и шоколадов десерт „Хърши“ за мен. След вечеря мама сядаше в скута му, а аз направо върху чехлите му и ако имаше „беседа“, баща ми правеше своята имитация на ФДР. Добър вечер, приятели, казваше и пяхаха сламка в устата си като цигаре. Добър вечер, дами и господа. Покланяше се на майка ми: „Елинор, скъпа моя, какво ще кажете за един валс?“ Танцуваха известно време на музиката от радиото и после идваше време да си лягам. Майка ми слагаше няколко фибри в косата, за да имам на сутринта къдрици, а татко ме отнасяше в леглото, пеейки: „Искам да танцувам шими като сестра ми Кейт“¹. После ме завиваше и се изнизваше с танцова стъпка през вратата. Понеделник сутринта си беше тръгнал и трябваше да чакам до четвъртък, а понякога чак до следващата неделя.

Майка ми паркира и пак си сложи червило. Къщата на баща ми беше на два етажа, от червен камък, с високи прозорци, закрити от дантелени пердета с ресни, и широки

¹ „I Wish I Could Shimmy Like My Sister Kate“ – композиция на Кларънс Уилямс и Арманд Пирън, 1919 г. – *Б. пр.*

кафяви стъпала, наредени като кутии пред лъскавата дървена врата. Баща ти обича хубавите неща, когато е далече, каза тя. Определено е хубаво, казах аз. Трябва да живеем тук.

Майка ми се усмихна и облиза устни с език. Може би, каза тя, човек никога не знае. Вече ми беше признавала, че ѝ е омръзнало от Абингдън, където живеехме, откакто бях родена. Той не беше истински град и до гуша ѝ беше дошло да работи като сервитьорка в „Хобсън“. Говорехме много за това как ще имаме по-хубав живот в Чикаго. „Чикаго, Чикаго, този откачен град... Тук видях един мъж да танцува с жена си...“¹, запях аз на слизане от колата и направих няколко танцови стъпки като по филмите. Майка ми каза: „Ти си истинска прелест, хлапе“ и ме дръпна за гърба на роклята. Наплюнчи дланта си и приглади бретона ми, за да не хвъркне. Изпъна полата си и ми каза да проверя ръбовете на чорапите ѝ. Прави като стрела, казах аз, и двете тръгнахме по стълбите, хванати за ръка.

Майка ми почука и баща ми отвори вратата, облечен в синята жилетка, която носеше у дома, докато слушахме речите на президента. Той ме прегърна, родителите ми си зашепнаха нещо, докато аз стоях там и се опитвах да видя повече от дневната, която беше голяма колкото целия ни апартамент и пълна с цветя. (Може би баща ми казваше: „Какво, по дяволите, правите тук?“) Може би майка ми го ругаеше, че ни държи встрани от живота си. Но се съмнявам. Баща ми цял живот играеше ролята на съвършения джентълмен, а майка ми беше казвала поне сто пъти, че една жена трябва да се грижи добре за мъжа

¹ „Чикаго“ – комп. на Фред Фишър, 1922 г. Много популярна в изпълнението на Франк Синатра. – *Б. пр.*

си и ако не може да се справи с него, сама си е виновна. „Когато казвам, че мъжете са като кучета, това не е обида. Обичам кучета”, бяха нейните думи.) Зад баща си видях високо момиче.

– Дъщеря ми Айрис – каза той. Чух как майка ми си поема шумно дъх. – Айрис – продължи татко, – това е моята приятелка мисис Логан и дъщеря ѝ, нейната прелестна дъщеря Ива.

Стоях в преддверието и знаех, че това момиче има купища неща, които аз няхах. Цветя в кристални вази с големината на кофи. Красиви светлокестеняви къдрици. Ръката на баща ми на рамото си. Беше облечена с бебешкосин пуловер и бяла блуза с брошка във формата на синя птица на яката. Мисля, че носеше дълги чорапи. Айрис беше на шестнайсет години и изглеждаше като голяма жена. Приличаше ми на филмова звезда. Баща ми ни побутна към стълбището и каза на Айрис да ме забавлява в стаята си, докато те с майка ми си поговорят.

– Представи си само... – каза Айрис. Лежеше на леглото си, а аз седях на плетения килим до него. Даде ми шепажелирани бонбони и аз се чувствах добре. Тя говореше много – и хубаво, а освен това имитираше чудесно. – Целият колеж дойде на погребението на майка ми. Дядо ми беше ректор на колежа, но миналата година получи удар, така че сега всичко е различно. Имаше едно момиче, червенокосо, наистина ужасно. Червенокоси. Сякаш са недопечени, или нещо такова.

– Мисля, че Полет Годард е червенокоса – казах аз. Бях го прочела във „Фотоплей” предишната седмица.

– Ти на колко си години? Кой, по дяволите, иска да бъде като Полет Годард? Както и да е, това червенокосо момиче

че дойде отново в нашата къща. Ревеше толкова силно, че надвикваше всички. И онази жена, нашата съседка, мисис Драйсдейл, я попита: „Много близки ли бяхте със скъпата мисис Актън?“

Айрис го каза така, че просто видях пред себе си мисис Драйсдейл – бърчи нос, повдига мрежестия воал от устата си, докато похапва, и пъха мократа носна кърпичка в дълбоката си пазва, което майка ми беше казвала, че е отвратително.

– На дванайсет съм.

Айрис продължи.

– Майка ми беше светица – няма човек, който да не е съгласен с това. Беше мила с всички, но не исках хората да си мислят, че си е губила времето с тази глупачка, затова се обърнах и заявих, че ние дори не я познаваме, и тя избяга в тоалетната на долния етаж, но – и това е забавната част – вратата заяде и не можа да излезе. Тропа, тропа и се наложи двама преподаватели да разбият вратата. Беше смешно.

Айрис ми каза, че целият колеж (не знаех, че баща ми преподава в колеж; ако ме бяха питали, щях да кажа, че си изкарва прехраната с четене на книги) дошъл на службата, за да почете майка ѝ и да изрази съболезнованията си на нея и баща ѝ. Всичките им семейни приятели били там – което беше нейният начин да ми каже, че майка ми не би могла да е приятел на баща ѝ.

Чухме гласове от долния етаж и после затръшване на врата и звуци на пиано – някой свиреше „Моят ангел вкара дявола в мен“¹. Не знаех, че баща ми свири на пиано.

¹ „My Angel Put the Devil in Me“ – песен на Мъри Голд, 1930 г. – *Б. пр.*

С Айрис стояхме на прага на стаята ѝ и надничрахме в коридора. Чухме да се пуска водата в тоалетната, което беше смущаващо, но и някак успокояващо, и после баща ми започна да свири „Лунната соната”, след което чухме двигател на кола. С Айрис хукнахме надолу. Майка ми остави входната врата отворена и изтича до колата на мистър Портман. Извади кафяв платнен куфар и го остави на предната веранда. Стоях на верандата, държах куфара и гледах към пътя. Баща ми седна на люлеещия се стол и ме взе в скута си – нещо, което беше престанал да прави миналата година. Попита ме дали мисля, че майка ми ще се върне, а аз го попитах дали мисли, че майка ми ще се върне. Баща ми ме попита дали имам други роднини от страната на майка ми и аз отпуснах глава на рамото му. Бях го виждала в повечето недели и в някои от четвъртъците, откакто бях бебе, а цялото ми друго семейство беше майка ми. Бях приятелка с мистър Портман и пудела му и учителите ми винаги бяха проявявали интерес към мен – това бяха всички хора, които можех да нарека „мое семейство”.

Айрис отвори мрежестата врата и ме погледна така, както котка гледа куче.

Седнахме да ядем кюфтета с картофено пюре и след третия път, в който тя ми каза да си сваля лактите от масата, баща ми се обърна към нея: „Това не е пансион, Айрис. Внимавай как се държиш. Тя е твоя сестра”. Айрис излезе от стаята, а баща ми каза да оправя маниерите си. Ти не живееш вече в онзи ужасен град и не си Ива Логан, обясни ми той. Ти си Ива Актън. Ще казваме, че си ми племенница.

Чак когато станах на тринайсет години, осъзнах, че майка ми няма да дойде да ме вземе.